№ 6. КИЇВ,
БЕРЕЗЕНЬ 1947 р.

ПЕРЕЦЬ

ЦІНА 1 КРБ.

Сполучені Штати Америки намагаються перетворити Арктичний басейн на арену нових імперіалістичних зазіхань.

— Даремно американці тут воду каламутять, однаково рибки не наловлять.

Малюнок В. Литвиненка

ФОТОГЕНІЧНЕ ОБЛИЧЧЯ

Із записок актора

4 грудня. Сиджу у вестибюлі театру, жду репетиції, читаю газету. Раптом помічаю, що на мене пильно дивиться гарненька дівчина. Удаю, що продовжую читати газету, а сам скоса поглядаю на незнайому дівчину. Вона то справа зайде й подивиться, то зліва. Нарешті рішуче підходить до мене, настирливо дивиться у вічі і каже:

—А ви, здається, підійдете! Обов'язково підійдете! У вас фотогенічне обличчя.

Я розгублено посміхнувся.

— Ми хочемо вас спробувати на одній ролі в кінокартині, яку зараз знімаємо. Як ви на це дивитесь?

— Дивіться, — кажу, — сами. Воно збоку видніше.

Домовились про те, що взавтра, о десятій годині за мною приїде машина.

5 грудня. Сиджу в кімнаті знімальної групи, нікого немає.

15 грудня. Ось уже десятий день відвідую кіностудію. Сьогодні розмовляв про свою роль з постановником картини. Він познайомив мене з режисером, той — із співрежисером, той — з помічником режисера, той — з адміністратором, той — з директором групи. Потужний, повнометражний колектив!

25 грудня. Уже знімаюсь: зняли мірку для костюма.

6 січня. Був на примірці. До речі, сьогодні одержав гроші.

11 березня. Одержав гроші. Платять акуратно.

12 травня. За весь час чотири рази викликали на зйомки. Багато грав... у доміно в гримерній. Знімався мало.

26 травня. Вночі була зйомка.

— Приготуватись! Тиша в павільйоні! — вигукнув режисер. — Увага! Почали! Мотор!

Дійшли до середини. В найбільш напружений драматичний момент, після спів: «Поглянь мені в очі» в мертву паузу героїні ввірвалося бадьоре хропіння із свистом. Все було зіпсовано — плівка, настрій. За декорацією, на дивані, виявили сонну адміністративну одиницю. Розбудили.

Знову почали. Кінчилась плівка. Пропав звукозапис: сіли акумулятори. Сіли і ми.

10 червня. Сьогодні в групі ювілейний день. Рівно рік тому почали знімати картину. На честь цього зафіксували титр — «Кінець». Залишилося зняти тільки зимову і літню натури. Дирекція діяльно готується до експедиції.

15 червня. Приїхала якась актриса з іменем. Вона категорично заявила директорові групи:

— Роль у мене провідна, зніматись буду ціле літо, а мій чоловік хворіє на бронхіт. Я не можу відірватись від нього на такий тривалий час. Хай він що-небудь робить у групі.

Так і знімалась вона, без відриву від чоловіка. А чоловік перестав страждати бронхітом, порожевів, став таким же кругленьким, як і сума, яку він одержав за час перебування в експедиції.

6 серпня. Повернулись з літньої експедиції, дуже невдалої: не зняли кадри з героїнею. Вона повинна стояти у високій пшениці, що закриває її до плечей. Пшениця тут виявилась дуже низькою, а наша героїня дуже високою. Адміністратор терміново виїхав в райони шукати підходящу пшеницю, заздалегідь знявши мірку з героїні.

7 серпня. Дружина та мої знайомі часто запитують: чи скоро вони побачать мене на екрані. Тепер скоро. Залишилось зняти кадри «Збирання врожаю».

10 серпня. Одержали телеграму-блискавку від адміністратора: «Знайшов пшеницю росту героїні, негайно виїжджайте».

12 серпня. Приїхали в район зйомок. Чекаємо двох акторів — з Одеси і Ашхабада.

16 серпня. Актор з Одеси прилетів. З Ашхабада — нема.

23 серпня. Актор з Ашхабада прилетів, але актор з Одеси полетів. Його викликали в театр.

3 вересня. Сьогодні, нарешт, знову прилетів актор з Одеси. Тепер всі в зборі. Урожай зняли. Не ми, а колгоспники. Ми не встигли. Повертаємось до Києва.

7 вересня. Дирекція обурюється з режисера. Щоб не затримувати картину, вирішили «робити» пшеничне поле в павільйоні.

10 березня. Скоро весна.... Всю зиму знімали в павільйоні літо. Тепер треба зняти зимову натуру, і картина готова. До зарізу потрібна зима Шукаємо снігу. Розіслали запити у всі кінці. Із західних областей повідомили, що сніг є. Враховуючи, що попередня експедиція коштувала дуже дорого, дирекція послала у Львів адміністратора. Сьогодні від нього прийшла блискавка: «Виявив глибокі поклади снігу. Негайно виїжджайте».

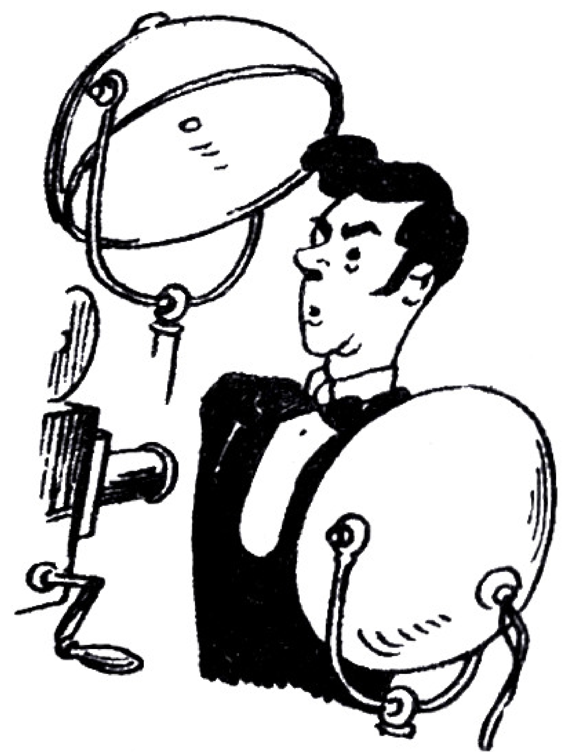
17 березня. Протягом тижня оперативно вантажились у вагони. Їдемо знімати зиму.

20 березня. Снігу на місці не застали, розтав. Разом з снігом розтанули надії на швидке закінчення картини і тисячі карбованців витрачених на експедицію.

22 березня. Одержали блискавку: «В Києві випав сніг». Протягом трьох днів оперативно повантажились у вагони, їдемо.

30 березня. Дирекція обурюється з режисера, режисер з дирекції. Щоб далі не затримувати картину, вирішили «робити» зиму в павільйоні. Прийшов до висновку: погоду робить дирекція. До речі, виплатили гроші.

2 вересня. Картина іде на екра-

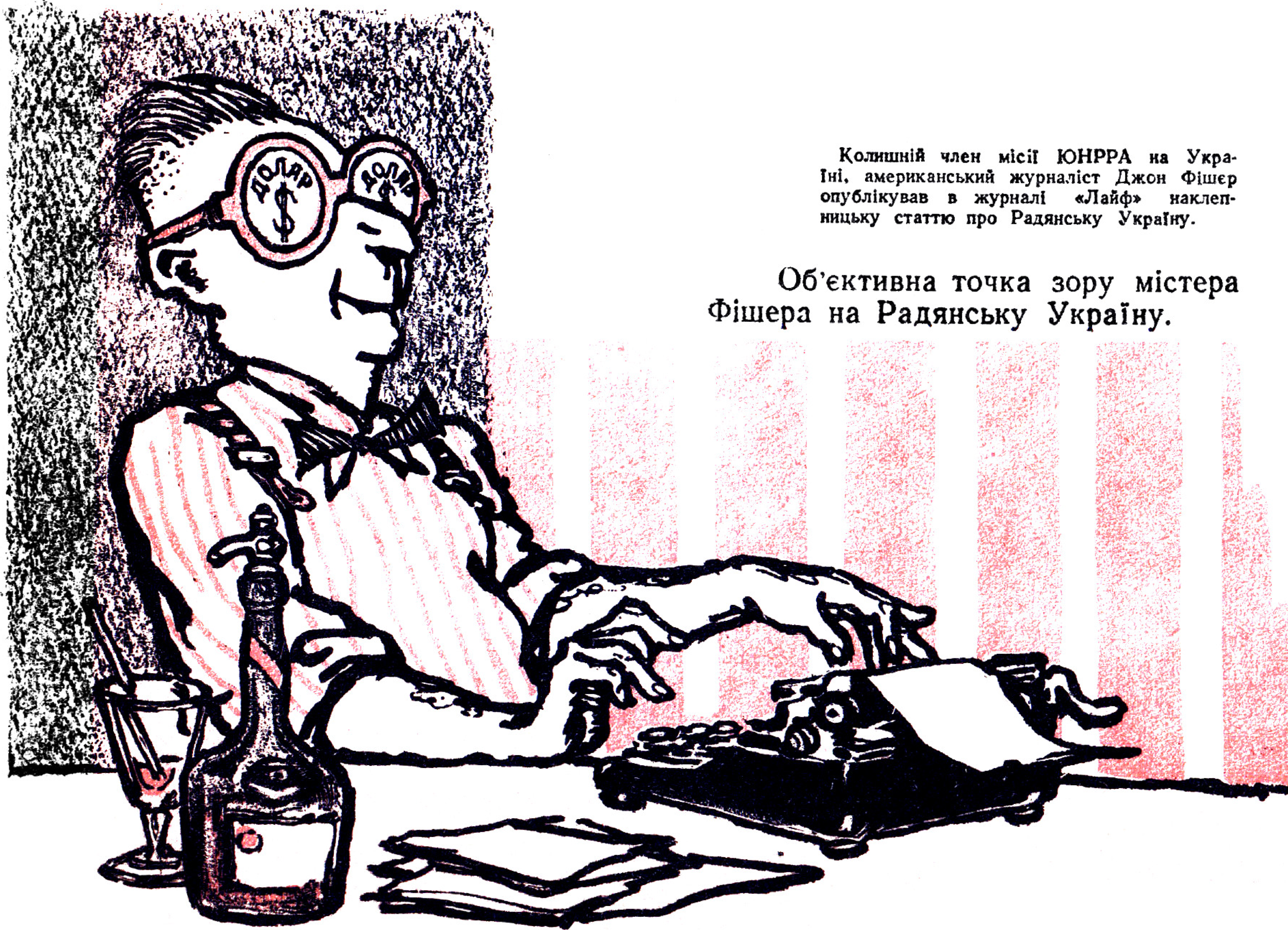
нах міста. Щойно повернулись з кіно. Не знаходжу собі місця: мене в картині нема. Всі сцени, в яких я знімався, виявились зайвими і непотрібними, їх вирізали...

* * *

На цьому записки актора обриваються.

ЧЕРНІЛКО

ВІД «ПЕРЦЯ». Ми з великим задоволенням довідались про почин кінорежисера Б. Барнета, який зобов'язався скоротити строк постановки картини вдвічі проти запланованого, і бажаємо цього колективу працівників Київської студії художніх кінофільмів. Увага, почали! Мотор!

Колишній член місії ЮНРРА на Україні, американський журналіст Джон Фішер опублікував в журналі «Лайф» наклепницьку статтю про Радянську Україну.

Об'єктивна точка зору містера Фішера на Радянську Україну.

Малюнок С. Самума

З ОРИГІНАЛОМ ЗГІДНО

На вулиці в Полтаві недавно знайдено такий документ:

«МИНИСТЕРСТВО ЗАГОТОВОК СССР

Государственное Всесоюзное Объединение
«ЗАГОТЖИВСЫРЬЕ»
УПРАВЛЯЮЩИЙ
Полтавской областной конторой.

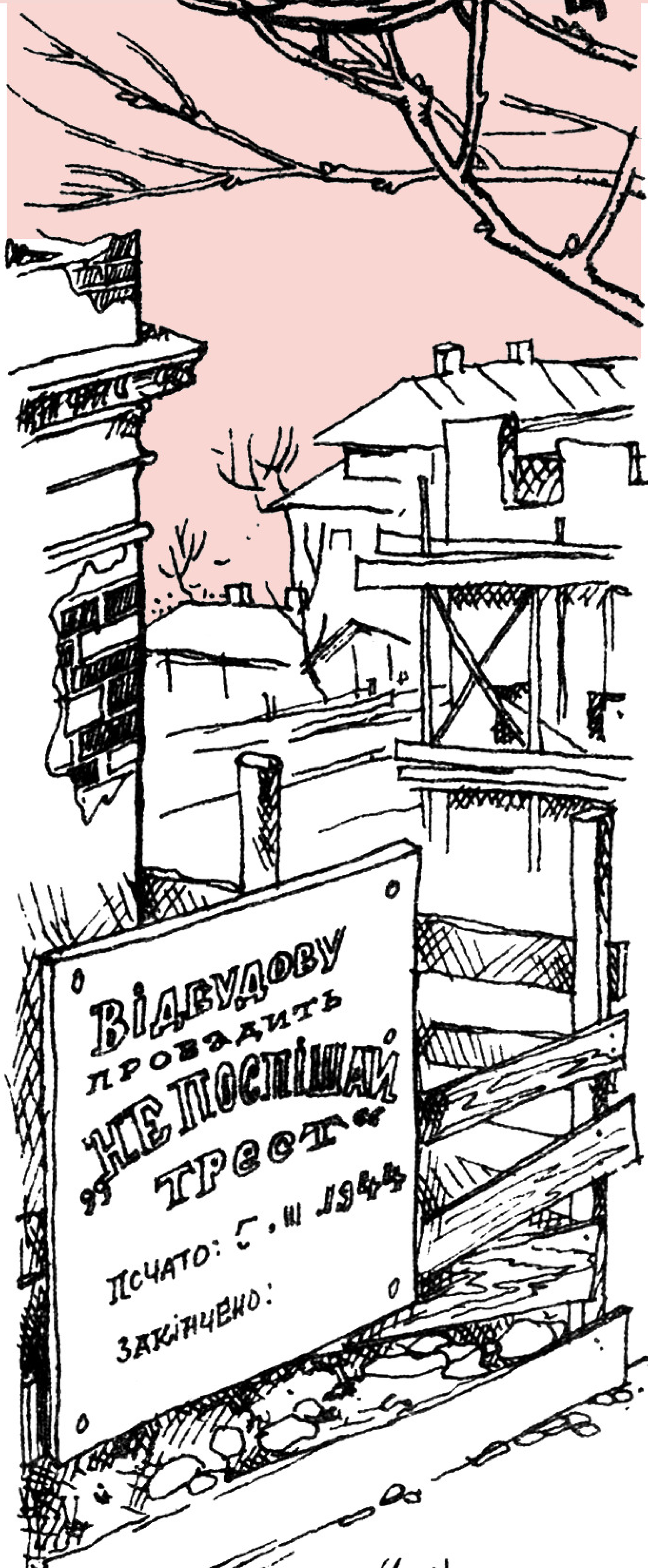
Лев Моисеевич!
Выдай два смушка т. Гусеву серых, какие ему понравятся.
Дм. ЕВПРЕВ».

Невідомо тільки, хто загубив цей документ: чи т. Гусев, ідучи за смушками, чи Лев Мойсейович, який видав смушки.

Оригінал документа з підписом зберігається в «Перці».

Малюнок К. Заруби

— І як ці гави умудрились так швидко будівництво закінчити?

— Не прогавили місцевих будматеріалів.

НЕДОПИСАНА СТОРІНКА ІСТОРІЇ

Свою гучну промову новий директор Іван Іванович Жук закінчив так:

— Можна сміливо сказати, що віднині в історії тресту «Лакофарба» починається нова сторінка.

Працівники тресту сиділи приголомшені. З промови нового директора вони дізналися, що вся їхня попередня робота — це лише прикра помилка, блукання наосліп, а всі попередні директори — нікчеми й базіки. Тільки з його, Івана Івановича, приходом почнеться докорінна перебудова, зростання, успіх, одне слово — відкривається нова сторінка в історії «Лакофарби».

І почалася перебудова. З гуркотом переставляли столи. Заново оздоблювали кабінети. Мчали в усі сторони кур'єри. Раз у раз спалахували телеграфні «блискавки»...

Іван Іванович встигав за день облітати кільканадцять установ. Захеканий, спітнілий, він кидав лише уривчасті фрази:

— Ніколи... Сами бачите... Я прийняв не трест, а руїну... Все заново починаю...

І, схопивши портфель, летів далі. А вслід йому говорили:

— От ентузіаст!

Деякий час ніде не видно було Івана Івановича, і раптом в обласних установах знову з'явилася його рухлива постать. Іван Іванович дістав нове призначення. Він став директором тресту «Металовироби», й тисячі людей з його слів дізналися, що це був не трест, а руїна і тільки з його приходом...

Не будемо детально викладати всієї службової кар'єри Івана Івановича Жука. Скажемо тільки, що за три роки він перемінив кілька посад і скрізь, де з'являвся, говорив, що починається друге народження або воскресіння з мертвих ощасливленої ним установи...

Дехто по-старому вважав його незамінимим керівником. Подекуди й далі говорили про нього:

— От ентузіаст!

Зате досвідченіші вже додавали:

— Ох, це ж і Жук!..

У тресті «Цегла-черепиця» — на четвертій посаді Івана Івановича — теж усе пішло, як по нотах. Громова промова. Всі попередні начальники — крихтобори й нездари. Все зроблене раніше — не варте й ламаної копійки. А він Іван Іванович, відкриє нову сторінку в історії тресту. І так далі, і так далі. Нової сторінки Іван Іванович не відкрив, а справу, як звичайно, провалив.

Викликали Івана Івановича у главк. І раптом він бачить за столом начальника главку — і кого б ви думали? — попереднього директора тресту «Цегла-черепиця». Того самого, якого Жук зарахував до категорії крихтоборів і нездар.

— Як вам не соромно!? — тихо промовив начальник. — Люди три роки старались, щоб підняти трест. П'ять перехідних прапорів завоювали. Три рази столиця дякувала. А ви? Ви що наробили?

І закінчив коротко:

— Годі!

Нова сторінка в історії тресту «Цегла-черепиця» так і не була дописана...

С. СОКІЛЬСЬКИЙ

ПЕНЯ

Дорогі читачі Перця! Дозвольте з вами познайомитися і дозвольте представити вам ту тьотю, що завідує Знам'янським фінвідділом!

Я — Лариса Миколаївна Щербина. 25 лютого мені вже сповнилось 6 років! А прізвище отої фін-тьоті — Бизикова!

Татко мій в армії служить аж під Берліном, а я живу у свого дідуся Павла Трифоновича. І як були мої іменини, то прийшли родичі і сусіди і давали мені гостинці. Саме тоді і зайшла в хату фін-тьотя Бизикова.

— Хто тут Лариса Миколаївна Щербина? — питає.

Обізвалася я, зраділа, та до неї. Який же, думаю, гостинець дасть мені тьотя. А вона одчинила портфеля, дістала бумажку з печаткою і подає.

Взяв дідусь мій і читає:

«Платіжне повідомлення № 28

Громадянко Щербина Лариса Миколаївна! З вас належить за бездітність 150 карбованців. В разі невиплати в зазначені строки, нараховується пеня за кожен день».

— А що таке «пеня»? — спитала я дідуся.

А він як розсердиться. «Що ви, — каже, — здуріли? Що вона вам — за ляльки буде платити?»

— Що таке «пеня»? — знову спитала я дідуся.

А він каже: «Як би то був такий розумний дядя, то був би «пень», а як тьотя — то «пеня».

ЛАРИСА

ШТАМП

З радісними, схвильованими почуттями заходили в Ново-Шепелицький райЗАГС дві молоді пари — Андрій Пилипенко і Марія Корж та Іван Піднебесний і Надія Шляхтур.

Зайшли розписатися, скріпити свою любов, дружбу.

— Хто слідуючий? — буркнула завідувачка ЗАГС'у Іванова.

Глянувши на сяючих молодят холодними очима, завідувачка намацала на столі штамп і ляпнула ним по паспортах.

Вийшли молодята... Скільки мрій, думок!

Розгорнули паспорти і... Ой, лихо! Переплутала Іванова штампи. Замість «шлюб» — «розвод» приштемпелювала.

Після цього залишається лише запитати голову Ново-Шепелицького райвиконкому: чи нема часом у нього такого штампу, щоб зафіксував «розвод» Іванової з неуважністю, а то чого доброго комусь при одруженні штампа «смерть» у паспорті приштемпелює.

Малюнки О. Козюренка та Бе-Ша.

Виставка ширнетребо

Ателье-мод управління облпегпрому м. Суми артіль №3

Артіль „Художпром" м. Київ

Музкомбінат м. Київ

Артіль Текстильник Київська міська текстильтрикотажспілка

Артіль „Трудовик" Укоопромрада м. Київ

Швейна ф-ка ім. Воровського м. Одеса

Туфлі жіночі 1-й сорт Облшкірспілка м. Одеса

Трест „Укрфарфорфаянс" Будянський з-д Полонський з-д

Ф-ка ім. Р. Люксембург м. Київ

Поспішайте на виставку! Спішіть оглянути її, бо інакше відстанете від найновіших мод, фасонів. Спішіть перейняти кращі зразки того, над чим довго билися винахідливі уми господарників, майстрів, кравців, шевців. Сказати, що це крик моди — значить, нічого не сказати. Зойк моди! Он яка виставка!

Зліва вгорі вашу увагу приваблює новий фасон плаття. Довжина його 2,5 метра. Розраховано на тих, хто збирається рости до 60 років. Щоб не м'ялось — підвішується під самою стелею. Одягається так: жінка присідає, залазить у нього спіднизу, стає на повний ріст і гукає чоловікові: «Можна опускати!» Чоловік, стоячи на драбині, опускає плаття. При ходьбі — рекомендується поли в руках носити. Плаття виготовлено в ательє мод м. Суми. Приміряно і випробувано в Сумському обллегпромі. Сховався за платтям незмінний керівник і новатор «ательє мод» т. Седлецький.

А ось зайчик. Відрізняється від усіх на світі зайців тим, що йому причеплено ослячі вуха і слонячі ноги. Якщо дитина спитає вас, хто зробив цю диковинну іграшку, скажіть, що київська артіль «Художпром».

Поруч — труба. В цій іграшці глибокий зміст: раніш ніж прищепити дитині любов до музики, вона прищеплює їй губу. В таких випадках треба бігти за порятунком до майстрів труби — в Київський Музкомбінат. Там підклепають, підчистять і тоді можете сміливо використовувати трубу, як лійку, або як ріжок для начинки ковбас.

Мужчина в окулярах — голова Київської облпромради Аркадій Маркович Олевський. Він завжди так зайнятий, що продукції своїх підприємств не бачить. Йдучи на виставку, Аркадій Маркович сподівався, що його стрінуть відвідувачі аплодисментами. Та як глянув... І знітився. «Це щось випадкове, це не те!!!» Цілком погоджуємось, що «це не те!» і додамо, що не випадкове!

Поряд з посудою експонується майка-сітка. Ширина в плечах — півтора метра. Викот — уміщує три шиї. Довжина майки—30 сантиметрів (на долоню не дістає до поперека). Випускає майки-сітки Київська фабрика ім. Рози Люксембург.

Ось ще один господарник, директор Львівського заводу «Пластмас» Міністерства місцевої промисловості Андрій Андрійович Мельник. Приїхав він на виставку, щоб похвастатись гребінцями, які випускає. Держить гребінець дерев'яний — густий (пластмаса!). Зубці в ньому випилюються не інакше, як поперечною пилкою. Шкребуть добре. Одного разу в порядку проби директор заводу причесався цим гребінцем і, як бачите, ще й досі за голову держиться.

Світер. Київської артілі «Текстильник». З успіхом може замінити кольчугу. Ніколи не рветься, бо випускається з готовими дірками.

Ручка. Артілі «Трудовик» Укоопромради. Залізна. Перо вічне, бо вийняти його ніколи не вдається. Краще викинути разом з ручкою.

Праворуч — штани. Досі небачені, оригінальні. Їх випустила Одеська швейна фабрика ім. Воровського. Одна штанина коричнева, друга синя. Ці фарби мають, так би мовити, символізувати місцевий пейзаж: море та берег. Розказують, що коли директор фабрики Натан Ісакович Кацнельсон в цих штанях щегольнув до Дерибасівській, то через годину все місто говорило, що «приїхали циркачі». Дві штанини і — як кажуть в Одесі — «две большие разницы».

Зверніть увагу на першосортні жіночі туфлі. Теж різного кольору і теж зроблені в Одесі. Один черевик більший, другий менший. Більший одягається на ту ногу, де є мозолі, менший на ту, де мозолі обов'язково будуть.

На виставку завітав ще один товариш — директор Укрфарфорофаянстресту Семен Давидович Карачунський. Почувши відгуки глядачів на свою продукцію, він прикрив обличчя тарілкою і намагається чкурнути з виставки. А відгуки лунають. Погані відгуки.

Багато людей уже відвідало виставку. От тільки не одвідали поки що міністр місцевої промисловості Григорій Потапович Онищенко, міністр легкої промисловості Михайло Капитонович Гуторов та голова Укоопромради Іван Іванович Філіппов.

А жаль! Хай би пішли і побачили товар лицем! Це ж їхні підприємства випускають такі шедеври.

Посварились між собою
«А» та «Я»:
— Хто між нами важливіша —
Ти чи я?

— Звісно, я! — сказала «А». —
Перша я між вами,
Вже ж без мене ну ніяк
Не промовиш «мама».

— Ну, а я?! — Спитало «Я». —
Що ви всі без мене?
Взять хоча б:
  Життя,
  Земля,
  Явір,
  Яблуня,
  Ягня...

Хто ж з людей не промовля
  Слово «Я»?!

— Я живу...
  — Я роблю...
    — Я учусь...
      — Я люблю...

Довго, довго б сперечались,
Якби тут не обізвалась
Вся абетка:
— Годі вам!
«А» та «Я» — ви дійсно славні,
Але всі ми рівноправні,
Всі ми, як одна сім'я —
А, Б, В... і аж до Я.

Скажіть,
Потрібна тут мораль?
На жаль!
Бо ще трапляються не раз
Хвальки й між нас...

М. ТАЛАЛАЄВСЬКИЙ

ШОФЕР ПЕРШОГО КЛАСУ

У недавно відбудованому клубі відбувався вечір. Напочатку була доповідь про Радянську Конституцію, потім виступали робітники, домогосподарки, учні гірничого технікуму. Після цього йшов концерт.

Коли в залі ще гриміли оплески, директор клубу наказав подавати машину. Він знав, що артист поспішає, його треба одвезти на станцію, до київського поїзда, а до станції від містечка 15 кілометрів...

— Машина тут, але вона не заводиться, Порфирію Гнатовичу, — сказав адміністратор.

— Як, не заводиться? А хто шофер?

— Попков.

— Знову Попков!

Директор вийшов на ганок. Була перша година ночі, у морозній тиші повільно падав рідецький сніжок. Коло під'їзду стояв газик райспоживспілки, біля нього журився кирпатий парубок у ватяному комбінезоні. Він заглядав під капот, спльовував і починав крутити ручку. Директор знав його, як хорошого балалаєчника і дуже поганого шофера.

— Ну, що? — спитав директор, — знову заїло?

— Заїло, хай йому грець,—відповів Попков.

— Де ж воно заїло? Може, зламалось щонебудь?

— А хто його знає. Ніби все на місці, а от, не заводиться ніяк.

Директор зітхнув. Ні, йому таки не везло: вечір, що пройшов так добре, міг закінчитися неприємністю. Не можна ж затримувати артиста на цілу добу з-за якоїсь дрібниці. Його ж чекають, дні у нього розписані по годинах.

Коли директор повернувся до клубу, співак уже сидів у його кабінеті. Настільна лампа освітлювала молоде, різко окреслене обличчя, чорний чуб і атласні борти піджака. Повернувшись на стук дверей, він піднявся і почав одягатись.

— Ідем?

— Ні, ще, — ніяково сказав директор, — машина досі не прийшла, але вона зараз буде, — і вийшов, щоб подзвонити з вестибюлю керуючому вугільним трестом.

Жіночий голос відповів, що керуючий поїхав на шахту.

Поклавши трубку, директор деякий час стояв, розгублено вистукуючи пальцями у підвіконник. Нікуди було більше дзвонити... Секретар райкому виїхав у Липовську виборчу округу, а райвиконкомівська машина другий день стояла на ремонті.

У вікно було видно, що газик стоїть на місці, без руху. Попков все ще крутив корбу, і жорстокість, з якою він це робив, говорила, що шофер уже втратив надію на успіх. Директор махнув рукою і пішов до кабінету.

Співак сидів у кріслі і поглядав на старовинний, в позеленілій бронзовій оправі годинник, що стояв у кутку. Коли директор зайшов до кабінету, в надрах годинника почувся тріск, шипіння, а потім пролунали два чистих і дзвінких удари.

— Щось довгенько у вас подають машину!— сказав артист. Він встав, пройшовся по кабінету. Потім взяв маленький жовтий чемодан. — Я чекатиму біля під'їзду.

Директор — слідом за ним. Він почував себе, як на голках.

— А то чия машина? — поцікавився артист, показуючи на газик, біля якого все ще морочився Попков.

— Райспоживспілка прислала по моїй просьбі за вами, але, — він розвів руками, — не заводиться...

— А що там?

— Та дідько його знає, не розбереш, — відгукнувся Попков, — кручу, кручу, а воно і ні сюди, і ні туди.

— Іскру дає?

— Дає то дає, та тільки погано дає, проклята.

Співак зняв пальто, поклав його на чемодан і підійшов до автомобіля.

— Що ви, що ви? — занепокоївся директор. — Не треба турбуватися... Забрудн итесь. І до цього ж — даремно. Я спробую викликати іншу машину.

Та артист уже порався біля мотора. Він щось відкручував, розглядав, чистив. Директор здивовано, навіть з острахом помітив, що це заняття захопило приїжджого. Шофер закурив і, підморгнувши директорові, присів біля машини. Він з посмішкою спостерігав за співаком. Той попросив шматочок дроту і плоскогубці. Попков подав. Під капотом щось чиркнуло і стихло.

— Крутіть, — сказав співак.

— Крутив уже, — зневажливо відповів Попков, — та який толк?

— Попробуйте ще раз.

Шофер взявся за ручку. Машина несподівано загриміла, здригнулась, немов жива, мотор застукав упевнено й рівно.

Артист одягся і сів у автомобіль. Поруч з ним примостився директор — він вирішив проводжати. Промайнули силуети готелю, педучилища, блимнув і зник вогник пошти, і містечко залишилось позаду.

— Здорово ж ви все-таки справилися з мотором, — захоплено мовив директор. — У вас, мабуть, є свій автомобіль.

— Ні, — відповів співак, — і, помовчавши, додав. — Ви чули, про що говорив сьогодні доповідач?

— А що? — тривожно глянув директор. — Може про клуб що-небудь?

— Ні, про право на освіту.

Співак підсунув чемодан і зручно зіперся на нього, як людина, що звикла до тривалих поїздок.

— До консерваторії я був шофером, — сказав він і, моргнувши у бік Попкова, додав голосніше: — шофером першого класу!

Іван КОСТІН

М. М. КРУШЕЛЬНИЦЬКИЙ

Дружній шарж Л. Каплана

До 25-річчя Харківського театру імені Т. Г. Шевченка.

Народний артист СРСР, талановитий творець ряду незабутніх образів. Протягом багатьох років блискуче виступає в ролі художнього керівника театру.

Приїздіть у Донбас

(Щирий лист до поета)

Донбас... Ви не були у цьому краї?
А тут цвітуть сади, як прийде май.
А тут життя кипить, як водограї,
Повірте, друже мій, хороший край!

Кругом степів несходжене привілля;
Тут небо сине радо стріне вас;
Тут на-гора невпинно йде вугілля.
А втім, ви приїздіть сами в Донбас!

Хоч, може, рідше стрінеться калина,
І солов'я заглушить шум гудків.
Та це ж є справжня наша Україна —
Індустріальний край нових віків.

Метал дзвінкий тут варять сталевари,
І праця славиться, як вищий клас.
Заводів, домен дим встає під хмари..
Та краще — приїздіть сами в Донбас!

Скажу: в нас пишно не цвітуть каштани,
Як там, на Володимирській горі.
Та в нас — хвалитись вам не стану —
Чудові металісти, шахтарі!

Повірте, тут би вам писать, творити!
А що сюжетів є і тем для вас!
Давайте будем щиро говорити:
Ви приїздіть таки сюди, в Донбас!

Петро СЛІПЧУК

Іноземний гумор

ЗРОЗУМІВ

ГІСТЬ (до кельнера): — Що це значить: вчора мені подали біфштекс удвічі більший, ніж сьогодні?
КЕЛЬНЕР: — А де ви вчора обідали?
ГІСТЬ: — Біля вікна.
КЕЛЬНЕР: — Що ж тут дивного? Там з вулиці заглядають одвідувачі. Для реклами ми й подаємо великі порції.

НАЙНОВІШІ ФАКТИ

— Пане редакторе, як мені стало відомо, в одному з останніх номерів ви назвали мене шахраєм і пройдисвітом.
— В одному з останніх? Це неможливо — ми завжди даємо лише найновіші факти.

ЧУДОВИЙ ПОДАРУНОК

У великому універсальному магазині продавець звертається до покупця:
— Чи не бажаєте купити будь-що для подарунку вашій дружині? Найкраще який-небудь господарський електроприлад...
— Це чудова думка!.. Тоді, може, у вас є електричний стілець?

СПРАВА ПРО ТРИ ПАПІРЦІ

Слідчий розкриє теку, на якій написано: «Справа про хабар», і тихим голосом запитає підсудного:

— Брали?

Але не будемо забігати наперед. Теки з такою назвою поки що не існує і запитання слідчого ще не поставлено.

Як кажуть досвідчені оратори, на даному відрізку часу ми маємо тільки голі факти, а хто ними зацікавиться — покаже час.

Було б наївно думати, що Павло Павлович Безкоровайний або Сергій Микитович Пожидаєв могли звернутися до людини з такою, скажімо, фразою:

— Давайте хабаря і вважайте, що ордер лежить у вашій кишені.

Така прямолінійна постановка питання могла б викликати небажані наслідки. Наші герої значно удосконалили цю стару формулу. Вони не вимагали цуценят хортів, не натякали на «червоненьку» або «синеньку». Вони сказали...

Але спершу давайте познайомимося з цими героями. Павло Павлович Безкоровайний — головний інженер Чернівецького райпромкомбінату, Сергій Микитович Пожидаєв — головний інженер житлового управління Сталінського району м. Чернівців.

Громадянка Тігіна підшукала собі житлоплощу, на яку потрібно було оформити ордер. Спочатку вона спробувала зробити все законним порядком. Подала заяву, ходила на прийоми, але справа не посувалась. І тут на кону з'явився хороший знайомий Павло Павлович Безкоровайний. Він узяв гарячу участь в справі Тігіної, обурювався тяганиною, обіцяв допомогти.

— Головне, — сказав він, — це Сергій Микитович. Ця людина все може. Я з ним обов'язково домовлюсь.

І домовився.

На заяві Тігіної з'явилися всі потрібні резолюції, залишилося лише виписати ордер.

— Розумієте, — сказав Павло Павлович, зустрівши Тігіну, — трапилась невелика затримочка, невистачає трьох папірців.

— Дозвольте, — здивувалась Тігіна, — там були всі документи.

— Ні, ні, ви мене неправильно зрозуміли, — поблажливо посміхнувся Безкоровайний і поворушив пальцями перед її очима. — Трьох папірців. Сами розумієте, клопоту ж багато. Та яка ви недогадлива. Сами розумієте, трьох таких папірців, що шарудять.. трьох тисяч карбованців. Сами розумієте...

Тігіна дала авансом дві тисячі.

Далі події розгорталися так. Ордера Тігіній не видавали. Тігіна повідала свої печалі подрузі, і та порадила їй звернутися ще до одного знайомого.

Новий знайомий, що міг би послужити благодатним матеріалом для криміналістів, назвав себе працівником слідчих органів і теж узяв гарячу участь у справах Тігіної, авторитетно заявивши:

— Я їх, падлюк, виведу на чисту воду!

Євген Миколайович Деттолі (так величають в Чернівцях нового знайомого) запропонував Тігіній викласти все розказане на папері. Тут же він натякнув, що не заперечував би, коли б його запросили на вечерю, підкріпитися перед трудом праведним.

З заявою Тігіної Деттолі помчав до Безкоровайного, погрозив йому арештом і склав протокол. Далі він наніс візит Пожидаєву, і той не відмовився від зізнання.

Коли всі папери були зібрані, Деттолі наказав негайно повернути Тігіній дві тисячі і... ще дві тисячі собі за те, що «справі не буде дано ходу».

Невідомо, як далеко зайшла б уся ця історія, коли б слідчі органи не викрили Деттолі.

Такі факти. А тепер слово за слідчим.

В тому, що тека з написом «Справа про хабар» з'явиться на світ божий, сумніву бути не може. Але як могли розквітнути чужі радянській дійсності звичаї в чернівецьких установах?

Це заслуговує спеціального вивчення.

П. ОЛЕКСІЄВ
К. МІЩУК

Київ Перцю

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Стара історія з кожухом недавно повторилася на Житомирщині.

Дійові особи: Житомирська облспоживспілка та овруцькі колгоспники, які одержали з Житомира 14 радіоприймачів. Нова редакція цієї історії виглядає так:

ЖИТОМИР. — Ви приймачі замовляли?

ОВРУЧ. — Замовляли.

ЖИТОМИР. — Ми вам приймачі надіслали?

ОВРУЧ. — Надіслали.

ЖИТОМИР. — Так швидше включайте й слухайте нашу історію.

ОВРУЧ. — Не можемо! Приймачі не включаються! Ви ж батареї до них у Народицький район надіслали!

ЖИТОМИР. — Причому тут батареї?! Ви приймачі замовляли?

ОВРУЧ. — Ну, замовляли.

ЖИТОМИР. — Ми вам приймачі надіслали?

ОВРУЧ. — Ну, надіслали.

ЖИТОМИР. — Так швидше включайте і слухайте нашу історію!

ОВРУЧ. — Так батареї ж у Народицькому районі!

ЖИТОМИР. — Знов про батареї!.. Ви приймачі замовляли?... І т. д., без кінця, без краю. Приймачі ж без батарей у Овруцькому районі, а батареї без приймачів у Народицькому районі.

З цієї історії видно, що дехто в Житомирській облспоживспілці дуже спритно працює хоч і без голови, але обома руками. Причому — права рука не знає, що робить ліва.

І. СТОГОДЮК, П. МОШКОВСЬКИЙ, Н. ПЕРЕЛЬМАН

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Наш районний клуб працює на такому високому рівні, що одному туди і не добратися. Лише гуртом можна взяти його висоту.

Міститься клуб на крутому горбі. Від його дверей аж униз до райвиконкому мокра глиняна ковзанка. Отож, ідучи до клубу, хлопці і дівчата беруться за руки і під команду переднього один за одним посуваються вгору. Якщо падає хтось задній, — його тримають, підтягують. Якщо ж, бува, передній підковзнеться — тоді держись! Аж біля дверей райвиконкому опинишся!

Та вся біда в тому, що клуб хоч і на висоті, та робота його дуже низька.

Як і два роки тому, так і тепер лавки між собою зв'язані канатиками, щоб не падали. Коли падає одна — всі валяться. На сцені як стояла, так і стоїть замість стола перекинута шафа. Правда, завісу зав. клубом Ганна Цуман дуже удосконалила: раніш її затягував (у два забіги) один хлопчина — тепер двоє затягують. Оце й усе удосконалення, хоч на ремонт клубу в минулому році було відпущено 12.000 карбованців.

Порадь, Перче, де нам узяти таку бричку, щоб сама на ту клубну висоту злітала. Може, хоч тоді наші районні керівники заглянуть у клуб і зацікавляться його роботою.

К. ГОНАДЗІЧ

м. Бараші,
Житомирської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Де ще так чудово живеться кінофікаторам, як у нашому Семенівському районі на Полтавщині? Курорт, а не життя! Живи собі, одержуй зарплату, відпочивай. Ніхто тебе не примушує морочитись з пересувками, ніхто не жене на село кіносеанси влаштовувати.

Дружною, бездіяльною сім'єю живуть наші кінофікатори на чолі з своїм начальником Лук'яненком. Не накаже ж він своїй родичці механікові Марії Бородай їхати на село з кінопересувкою, коли та не хоче. Не віддаси ж під суд за шахрайство з кіноквитками контролера Котову — вона дружина помічника механіка кінотеатру Кості Пенкіна. Костя ще образитись може. А як послати на село механіка Івана Лукаша, коли його дружина, касирка кінотеатру Зіна Лукаш, нудьгуючи за чоловіком, ще наплутає в касі.

Прямо не райвідділ кінофікації, з кінокартина «Сімейна історія».

Ні, ніде так чудово не живеться кінофікаторам, як у Семенівці на Полтавщині!

Гр. ЛИТВИНЕЦЬ

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

На станції Долгінцево, Криворізького району, без довідки про санобробку квитків на поїзд не продають. Санобробляться треба у місцевій лазні. Всією санітарією й гігієною завідує тут кочегар лазні Семененко. Продає він «санобробку». За 4 крб. Семененко виписує таку довідку:

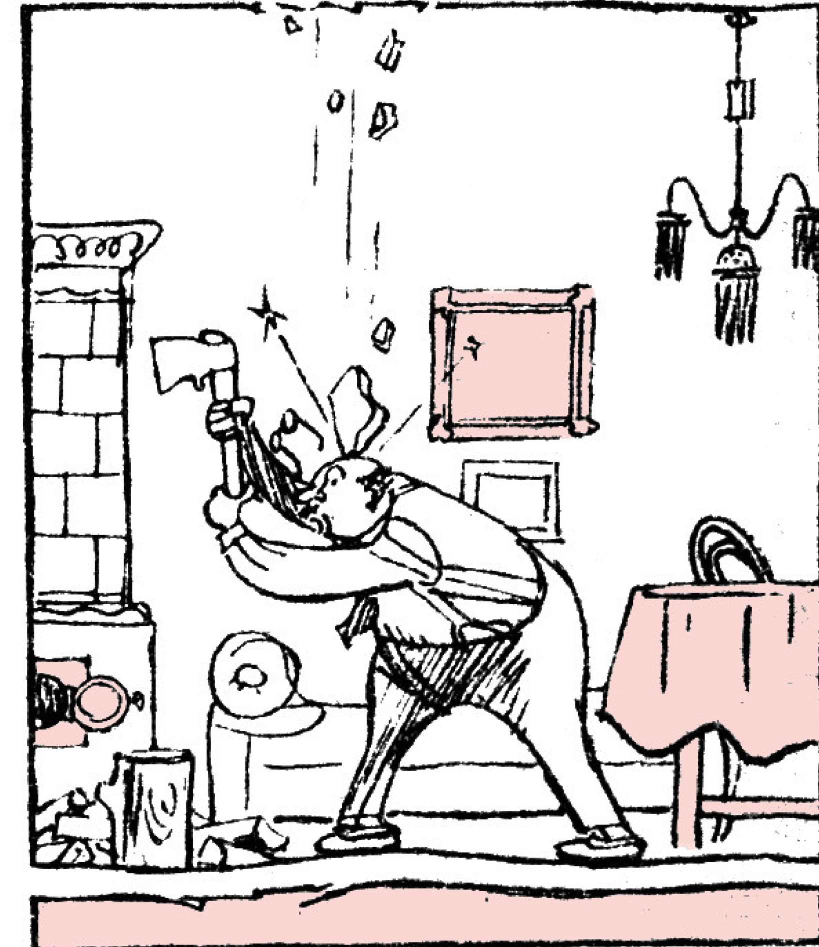
«Загирино пришо санобр при бани ст Долг Сем 4 р». «Пришо санобр», можеш їхати з легким паром, куди хочеш. Не забудь тільки перед від'їздом порадити санітарному наглядові ст. Долгінцево перекваліфікувати кочегара Семененка на санітара або фельдшера. А то якось незручно — кочегар, а торгує медициною.

І. ЗАХАРЕНКО

ЛІС РУБАЮТЬ — ТРІСКИ ЛЕТЯТЬ

Малюнки В. Литвиненка

З кімнати Лукреції Никодимівни доносились глухі удари.

З кімнати поверхом нижче теж донісся глухий удар.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Голова виконавчого комітету Станіславської обласної Ради депутатів трудящих тов. П. Щербак повідомив редакцію:

«Надіслана на моє ім'я для перевірки копія листа-скарги громадян села Печеніжин про незаконні дії голови виконкому Печеніжинської районної Ради депутатів трудящих Кагала перевірена на місці.

Перевіркою встановлено, що факти, наведені в листі, підтвердились.

Рішенням виконкому Станіславської обласної Ради депутатів трудящих Кагало знятий з роботи голови виконкому Печеніжинської районної Ради депутатів трудящих».

ЧУДО ФІЛОЛОГІЇ

У Києві, по вулиці Чапаєва є установа з такою скороченою назвою:

Малюнок К. Агніта

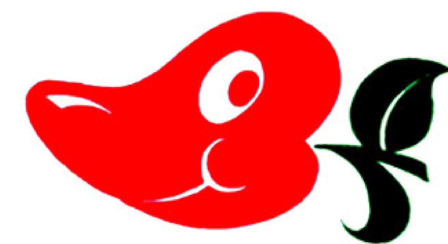

— Скажіть, товаришу, де продовження цієї вивіски?
— За рогом.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Міхалевич. **Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, дод. 34.**
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

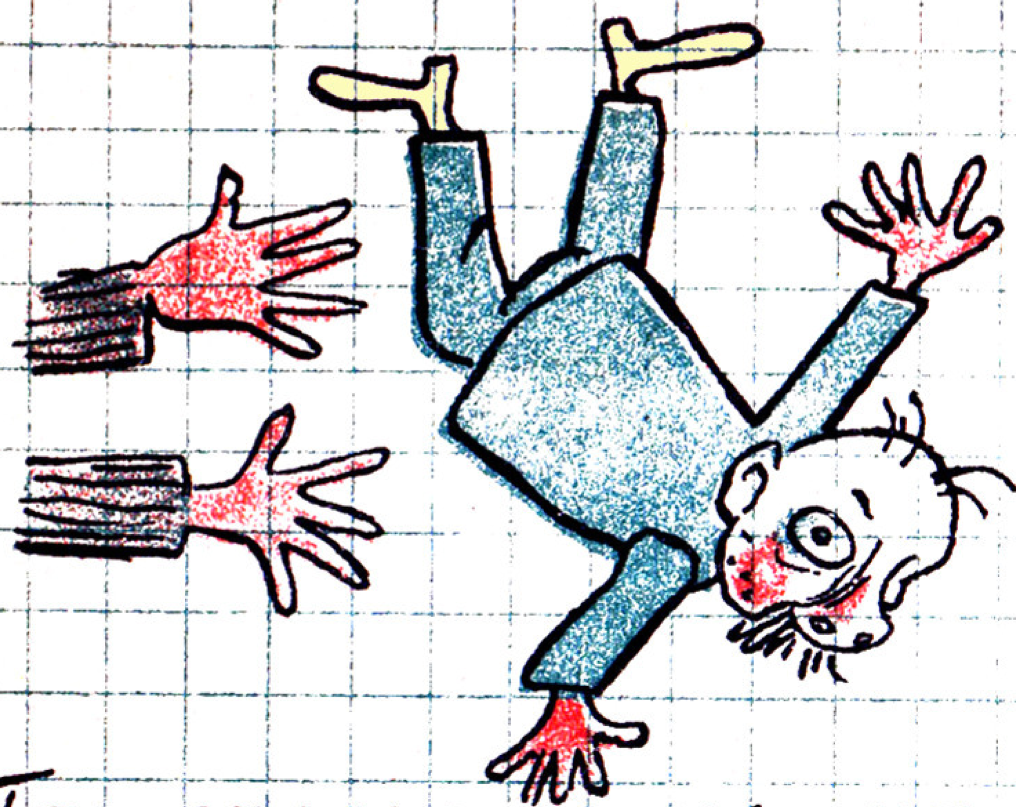
Журнал «Перець» № 6 (113) (на укр. языке). Підписано до друку 26.III. 1947 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 00291. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 929. Тираж 50.000.

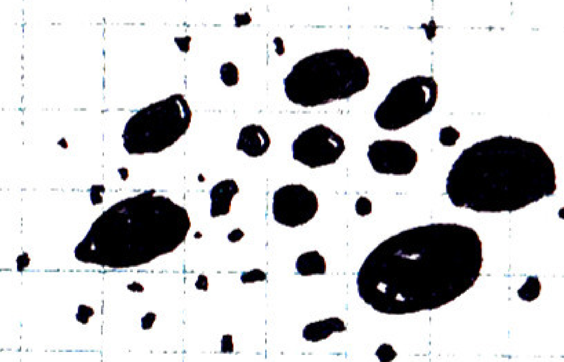

З АЛЬБОМУ ПЕТІ КОРЖИКА

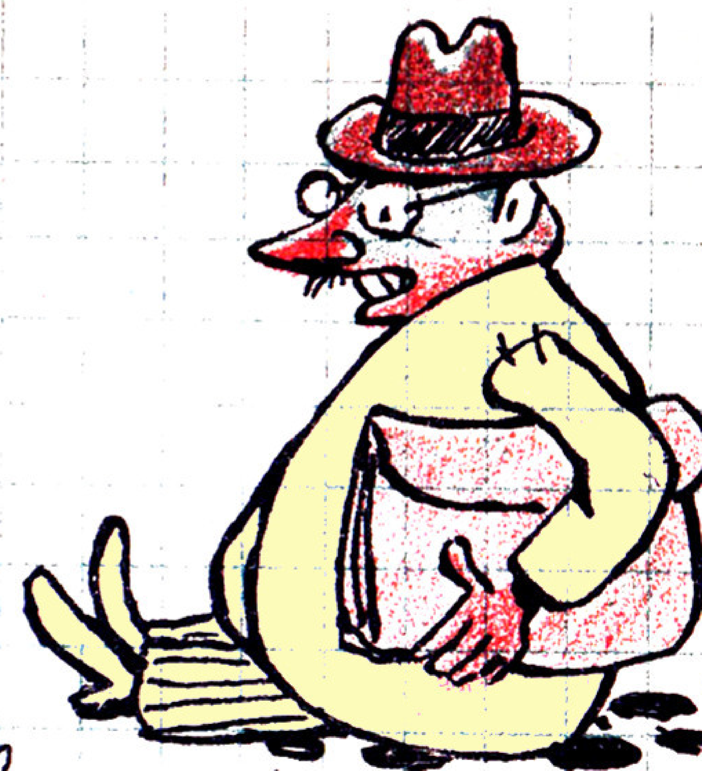
Малюнок В. Гливенка

Татка перекинули на роботу в кооперацію

Татко поставив торговельні точки

... і посадив на точки дядю Васю

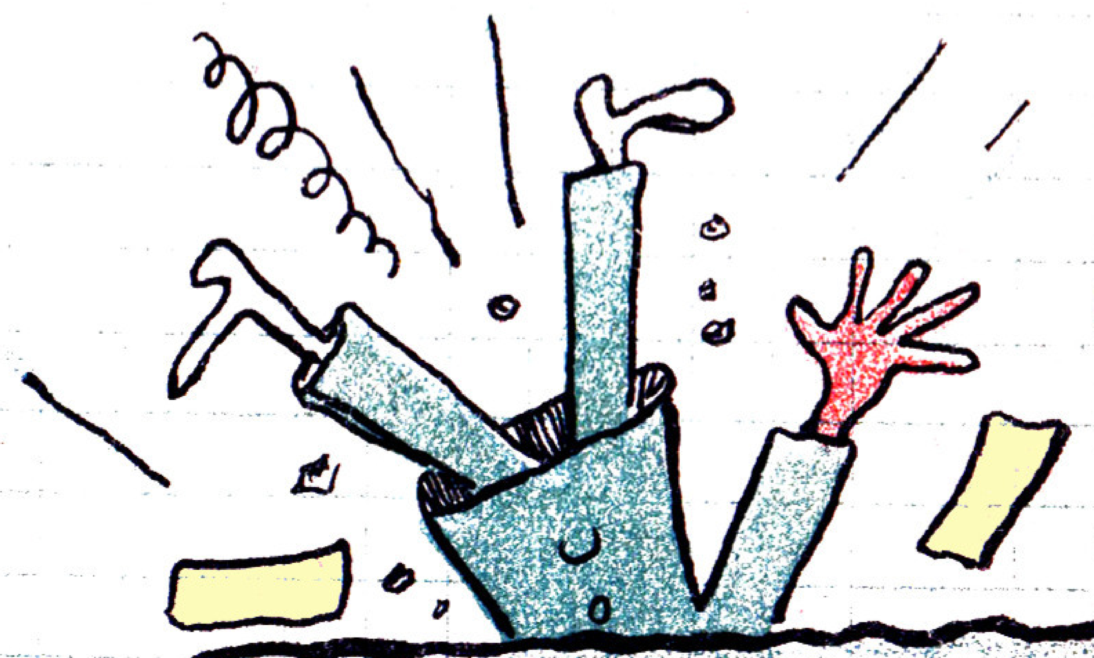
Татко й дядя Вася вели неправильну лінію,

... щодня заглядали в пляшку

Татко замилював очі начальству

Торгівля провалювалась,

Справу розкопали

Тепер татко і дядя Вася у далеких таборах.